2 సరస సామాదాన

రేడియోగ్రామ్‌లోనించి వస్తూన్న బిస్మిల్లాఖాన్ షహనాయి సంగీతం ఆహ్లాదకరమైన ఆ చల్లటి సాయంకాలానికి మెరుగులు దిద్దుతూంది.

ఆ హాల్లో నించి చుట్టూ ఉన్న పచ్చటి చెట్లు తప్ప మరేమీ కనిపించక, తోటలో కూర్చున్నట్టే ఉంది.

పది నిమిషాలు నిశ్శబ్దంగా గడిచి పోయాక, రవి ఒక్కసారి నిట్టూర్చాడు.

రంగా మూసుకున్న కళ్లు విప్పి, తల కదపకుండానే, "స్కాచ్'' అన్నాడు.

"వద్దు" అన్నాడు రవి.

"బీర్?"

"వద్దు''

''ఏం?''

''వద్దు—అంతే!"

"బ్రాందీ....కాఫీ?''

''వద్దు. ఏమీ వద్దు.''

విద్రిస్తూన్నట్టు సోఫాలో జారబడి ఆలోచిస్తూన్న రంగా ఒక్కసారి లేచి కూర్చుని, ''ఏమీ వద్దు. వద్దు! ఈ ఇరవై విమిషాల్లోనూ మూడోసారి నిట్టూర్చావు. టిఫిన్ వద్దన్నావు. ఏమీ తాగనంటావు—దానాలో మూతి పెట్టని గుర్రంలాగ. ఏమిటి సంగతి?" అన్నాడు.

"ఏమీ లేదు" అన్నాడు.

''చూడు. రవీ! నా కాపాటి తలకాయ లేకపోతే ఇలాగ ఉండను. నీ నిటూర్పులు ఉస్స్ మని వచ్చినప్పుడల్లా గది వేడెక్కి-

పోతోంది. నీ ముఖం రిలీఫ్ మేపులాగ ఉంది. చెప్పు, మీ నాన్న మళ్లీ తిట్టాడా?''

''లేదు.''

''మరి? ఓ? మళ్లీ ప్రేమలో పడ్డావా? ఏ అదృష్టవంతురాలు? కానీ....ఇది నీ ఎన్నో ప్రేమ కథో మరిచి పోయాను. అయితే నేంలే? అమ్మాయి పేరేమిటి?''

''నీ కంతా హాస్యమేనురా!'' అన్నాడు రవి బాధగా.

''బ్రదర్! జీవితం హాస్యం కాక ఏమిటి? నువ్వు చూడు! శ్రీమంతుడివి. చదువుకున్నావు. అమెరికాలో వెలిగించి డిగ్రీ తెచ్చు కున్నావు. దుక్కలా ఉన్నావు. సొంత కంపెనీలో రాజాలాంటి ఉద్యోగం. నీ ముఖం అద్దంలో చూసుకో. తిండికి వాచి, రోగం నయం కాక, నిద్ర పట్టని అభాగ్యుడిలాగ ఉన్నావు. ఇది హాస్యంగా ఉండి నవ్వమంటావా, లేక నన్నూ నీ లాగ ఏడవమంటావా?''

రవి బాధగా నవ్వాడు.

''చూడు! అదే హాస్యం. నీ ఏడుపు లాటి నవ్వు. అంటే ఇది ప్రేమే నన్న మాట. పేరు?"

''లలిత.''

"పూర్తి పేరు చెప్పరా. బ్రదర్! జయలలిత, విజయలలిత, శ్రీలలిత...."

"నాకు తెలియదు.''

''పోనీలే! ముద్దుగా 'లల్లీ' అని పిలువ వచ్చును! అదే శారద గాని, చారుమతి గానిఅయితే గొడవగా ఉండేది. అమెరికా హనీ మూన్‌కి వెడితే అందరూ ఆవిడని 'లోలిత' అంటూంటే నీకు ఆనందంగా ఉంటుంది."

"ఒరేయ్! వాగకురా."

"క్లాసిక్! పూర్వం మన కావ్యాలలోనూ, ప్రబంధాలలోనూ నాయిక లిలాగే చంద్రకాంతి వేడినీ, కోయిల పాటలో కర్క శత్వాన్నీ ప్రేమాగ్నిలో భరించలేక పోయేవారట! తిథులూ, మాసాలూ

బట్టి ఈ అగ్ని వెలిగించుకునే వారు కావాలి. పోనీ, నేను మాటాడ నులే. నువ్వే చెప్పు. ఎవ రా అమ్మాయి?''

''తెలియదు.''

''టిపికల్! మరి ఈ అజ్ఞాత సుందరి ఎలాగ తటస్థపడింది?''

''సినిమాలో.''

"గాడ్! పూర్వం ప్రేమికుల్లాగ కలలో కాదులే. అదొక సంతోషం."

"అది కాదురా. ఒక రాత్రి నేను వస్తూంటే ఒక సినిమా హాలు ఇవతల నిలబడి కనిపించింది."

"అంతే! లవ్ చేసేశావు. ఈజీ. ఫస్ట్ సైట్ ఈజీ—ఏ సినిమా?"

"రామ్.''

''భగవాన్! చూసి, ప్రేమించి. నీ కారు నలాగే పోనిచ్చావు. ఏం?"

"లేదురా, నీకు బుర్రలేదు. ఆగి...."

"చెప్పు.''

రవి చెప్పాడు, ఆమెని కొంచెం దూరం నించే చూశా డతను. కారు కొంచెం అవతల ఆపి. ఆమె దగ్గరగా వెళ్లి, "ఎక్స్క్యూజ్ మీ" అన్నాడు.

ఆమె ఎటో చూస్తూంది.

''ఎక్స్క్యూజ్ మీ'' అన్నాడు తను మళ్లా.

ఈ సారి అతని వైపు తల తిప్పి, ''ఎస్'' అంది. ప్రార్థ నతో వచ్చిన వాళ్లతో పెద్ద ఆఫీసరు లాగ.

''లిఫ్ట్ కావాలా?'' అన్నాడు రవి ధైర్యం తెచ్చుకుని. ఆమె ఎంత అందంగా ఉందో, అంత ఆరోగ్యంగా ఉంది. అతని గుండె నిమిషానికి నూట ఏభై సార్లు కొట్టుకుంటూంది.

"వద్దు''

ఆ పైన ఏమనాలో రవికీ తెలియలేదు. అతను ఆమె కళ్ళ నుంచి కళ్లు తిప్పుకుని రెండడుగులు వేశాడో లేదో ఒక పెద్ద కారు—

ఇంపాలా—వచ్చి అతని పక్కనవిలబడింది. "లలితా! ఆలస్యం అయింది, సారీ" అంటూ మరొక ఆవిడ ఆ అమ్మాయిని కారులో తీసుకెళ్లిపోయింది.

రవి ఆ కారు దీపాలు కనిపించకుండా పోయేదాకా చూసి, తన కారు ఎక్కి వచ్చేశాడు.

అంతా చెప్పి, రవి మళ్లీ నిటూర్చాడు.

"ఆ కారు నంబ రెంత?" అన్నాడు రంగా.

"చూడలేదు."

"ఒరేయ్! ఎలాగ బాగుపడతావు నువ్వు? ఆ నంబరు తెలిస్తే ఒక క్లూ దొరికి ఉండేదా?"

"ఆ క్షణంలో బుద్ధి పనిచెయ్యలేదు, రంగా!"

"అంతేలే! అదీ సహజమే. ఇంతకీ ఆ అమ్మాయి పేరు తెలుసుకున్నావు. కారు రంగు తెలుసా?"

రవి ముఖం వికసించింది.

"ఆఁ! పేల్ గ్రీన్."

రంగా సంతృప్తిగా నవ్వి, నే ననుకున్నంత అన్యాయంగా లేవు నువ్వు! గుడ్!" అన్నాడు.

"ఆమె కట్టుకున్న శారీ రంగుకూడా అదే" అన్నాడు రవి.

రంగా లేచి వెళ్లి గ్లాసులో స్కాచ్, సోడా వేసుకుని తెచ్చుకున్నాడు.

"ఈ నగరంలో నీ లలిత ఎక్కడ ఉందో నీకు తెలియదు. ఆమెకి పెళ్లయిందో, పిల్లలు ఉన్నారో నీకు తెలియదు. ఈ ఊరో, పై ఊరో తెలియదు. వెళ్లి ఆమెని ప్రేమించి కూర్చున్నావు. ఏం చేద్దాం?"

రవి మళ్లీ నిటూర్చబోయాడు.

"ఆగు! బాబూ! ఏమైనా తిను. దానా మానేస్తే నీ సహజ సౌందర్యంతోబాటు ఇంకా ఘోరంగా ఉంటావు. నీ స్వప్న రాణి కనిపించినా, నీ ముఖంచూసి ఒక్కసారి 'కెవ్వు'మని అరిచి పారిపోతుంది."

రవి నీరసంగా నవ్వాడు.

"రవీ! నా మాట విని మీ నాన్న తెచ్చిన సంబంధాల్లో ఏదో ఒకటి చేసుకోరాదూ? ప్రేమ జబ్బుకి పెళ్లి కన్న మంచి మందు లేదని అంటారు."

"నీకు తెలియదురా, రంగా...."

"నాకు తెలుసు, రవీ! బాగా తెలుసు. నేను రేపు బొంబే వెడుతున్నాను. నాలుగు రోజు లుంటాను. బుధవారం రా."

రవి లేచి, నిద్రలో లాగ నడుస్తూ బయటికి వెళ్లాడు.

రంగా టెలిఫోన్‌లో మాట్లాడడం మొదలు పెట్టాడు.

బుధవారం రాత్రి ఎనిమిది గంటలకి రవి రాలేదు. రంగా టెలిఫోన్ చేశాడు.

"రాలేదేం? నీకోసం చూస్తున్నాను" అన్నాడు రంగా.

"ఓ! మరిచేపోయేను!"

"ఏం చేస్తున్నావు?"

"పడుకున్నాను—చదువుతూ."

"ఈ టైమ్‌లోనా?"

"ఒంట్లో బాగాలేదు."

"ఏమిటీ సంగతి? ఈ సారి ఎవరు?"

"జోక్ చెయ్యకు, రంగా! లలితని నేను మరిచిపోలేను" అన్నాడు రవి నీరసంగా.

"పోనీ, ఒకసారి రాకూడదూ?

"ఎందుకూ?"

"కబుర్లు చెప్పుకుందాం."

"మనస్సు బాగుండలేదు."

"పోనీ, తాగుదాం."

"తాగాలని లేదు."

"పోనీ, రా. మంచి వార్త చెబుతాను."

"ఏమిటది?"

"లలిత గురించి."

రవి ఒక్కసారి బలం తెచ్చుకుని, "చెప్పు" అన్నాడు.

"ఇక్కడికి రా."

రవి వెంటనే బయలుదేరాడు. అయిదు మైళ్లూ ఎంతో దూరం లాగ ఉన్నాయి.

సోఫాలో కూలబడి, "చెప్పు. ఏం తెలిసింది?" అన్నాడు రవి.

"గాభరాపడకు. లలితది ఈ ఊరే. ఆమెకి పెళ్లి కాలేదు. వాళ్ల నాన్నగారు రిటైర్డ్ బ్రిగేడియర్. లలిత జపాన్‌లో సంవత్సరాల తరబడి ఉంది. ఈ మధ్యనే వచ్చింది."

రవి ముఖం కాంతితో నిండిపోయింది.

రంగా స్కాచ్ ఆఫర్ చేశాడు, సెలిబ్రేషనుకని.

"వద్దురా. లలితని పెళ్లాడేదాకా నేను డ్రింక్ ముట్టను."

రంగా నవ్వి, "మంచిదే, నీ హితుణ్ణి కనుక, నిన్ను ఇబ్బంది పెట్టను. కాని...." అన్నాడు.

"ఏమిటి?"

"ఆమెని గురించి కొంచెం తెలుసు కోవడం కన్నా మన మేం చెయ్యలేదుకదా! నువ్వప్పుడే పెళ్లిదాకా వెళ్లిపోయావు— ఎలాగ సాధిస్తావు?"

రవి మళ్లీ నీరసించిపోయాడు. చివరికి, "ఆమె అడ్రెస్ తెలుసా?" అన్నాడు.

"ఆ! వాళ్లు అడయార్‌లో ఉంటున్నారు. ఎక్కడో అడ్రెస్ రాశాను. ఇస్తాను" అన్నాడు రంగా.

"నీ కిందతా ఎలాగ తెలిసింది?"

"బుర్ర ఉపయోగించాను. ఈ ఊళ్లో ఎన్ని ఇంపాలాలు, లైట్ గ్రీన్—"

"పేల్—"

"ఆల్ రైట్. పేల్ గ్రీన్ ఉంటాయి? డ్రైవరుకి జీతం ఎంత? వాడి గొంతుక విడదానికి పది రూపాయల నోటు బెస్ట్ మెడిసిన్".

"ఆ ఇంపాలా—"

"అది బ్రిగేడియర్ గారి తమ్ముడిది. ఆ రాత్రికార్లో ఉన్నది ఆయన తమ్ముడి భార్య. ఆయనకి భార్య పోయింది. చాలా కాలమై. ఇంపాలా ఇంతకు ముందునించీ లేదు."

"గుడ్. థాంక్స్ బ్రదర్! ఇప్పుడింక...."

రంగా సిగరెట్ వెలిగించి, "ఇలాటి విషయాల్లో నా అనుభవం ఏమి టంటే...." అన్నాడు.

"నీ అనుభవాలు వచ్చే వారం చెప్పుకుందాం, రంగా, ఈ లలిత నాకు భార్యగా కావాలి. దానికి ఉపాయం కావాలి. నీ సలహా చెప్పు."

రంగా నిమిషం కళ్లు మూసుకుని ఆలోచించి, "చూడూ! సామ, దాన,భేద, దండోపాయాలని గురించి విన్నావూ?" అన్నాడు.

"ఓ! అవి పాతకాలపు పద్ధతులు."

"అక్కడే పొరపాటు పడుతున్నావు, రవీ! ఇంకో వెయ్యి సంవత్సరాల తరువాత అయినా, ఇవి నిత్య నూతన ఉపాయాలు."

"అయితే?"

"ఈ వ్యవహారమూ అంతే!"

"అయితే, ఏముంది? సినిమా దగ్గర ఆమె సామానికి లొంగ లేదు. దానమూ అయింది."

"అదేమిటి?"

"లిఫ్ట్ ఇస్తానన్నాగా?"

"అదో పెద్ద దానమా? ఒరేయ్! ఈ చచ్చు లెవెల్‌లో నీ ఆలోచనలు సాగితే మీ నాన్న తెచ్చిన సంబంధం వచ్చే నెల పది హేడో తారీఖున కుదిరిపోతుంది!"

రవి బాధగా ముఖం పెట్టి, "నీ సలహా ఏమిటిరా?" అన్నాడు.

మరి కొంతసేపు ఆలోచన సాగించి, మరో రెండు అంగుళాల స్కాచ్ సహాయం తీసుకుని, "రవీ! ఈ వ్యవహారంలో సామ దానాది ఉపాయాలు తీరికగా ఉపయోగించి ఫలితాలని బట్టి ముందేదో

చేద్దామంటే లాభం లేదు. నాకు తెలిసినదాన్ని బటి లలితకి చురుకు బాగా ఎక్కువ. అందుచేత ఒక సారి బెడిసి కొడితే మళ్ళా మనకి హోప్ ఉండదు."

"అవును."

"అందుచేత మనం ఇవన్నీ ఒక పాకేజ్ డీల్‌గా వచ్చే పద్ధతి కనిపెట్టాలి"

"ఏమిటది?"

రంగా ఒక మహత్తరమైన ఉపదేశం చేయబోయే వాడిలాగ కనిపించాడు రవికి. అతనిలో విశ్వాసం ఎప్పటికన్నా బలపడింది.

"జాగ్రత్తగా విను, రవీ! శత్రువు బలం చూసి దెబ్బ కొట్టాలి."

"రంగా! లలిత నా శత్రువు కాదు. ఆమెని దెబ్బ కొట్టడం అనే మాట కూడా వినను" అన్నాడు రవి తొందరగా.

"అని కాదురా! ప్రణయ వ్యవహారాల్లో పెళ్ళి అయేదాకా ఇద్దరూ శత్రువులు" అని నచ్చచెప్ప చూశాడు రంగా.

"అలా అనుకోవడానికి కూడా వీల్లేదు. లలిత నాకు ఈ ప్రపంచంలో అన్నిటికన్నా ప్రియమైనది."

"పోనీలే. అసలు ప్లాన్ వింటావా, లేదా?"

"లలితని ఏమీ అనకపోతేనే."

"సరే, విను. ఇవి సామాన్య పరిస్థితులు కావు. అందు చేత మనం అసామాన్య మార్గాలు అనుసరించాలి."

"అవును."

"దానికి ఒక్కటే ఉపాయం. లలితని నువ్వు ప్రమాదం నించి రక్షించాలి."

"కాని—ఆమె ఏం ప్రమాదంలో ఉంది?" అని రవి ఆత్రంగా అడిగాడు.

"అదీ ప్లాన్ వేశాను. లలితకి బాగా చీకటి పడేదాకా బీచ్‌లో తిరగడం అలవాటుంది."

"నీ కెలా తెలుసు?" అని అడిగాడు రవి, అనుమానంగా చూస్తూ.

"ఎంక్వైరీ."

"అంతేనా?"

రంగా నవ్వి, "అంతే. మరి బోధపడిందా?" అన్నాడు.

"ఏమిటి?"

"ప్లాను."

"నా కేం బోధ పడలేదు. లలిత మీద ఈగ వాలడానికి వీల్లేదు."

"వాలదులేరా. నువ్వుంటావుగా?"

"ఎక్కడ?"

"ఆ ప్రమాదం జరిగే దగ్గరే."

"ఏం ప్రమాదం? లలిత—"

"—మీద ఈగ వాలదు. సరే కాని, ఆ ఈగల్ని ఆమె మీద వాలకుండా తోలడమే నీ పని."

కొంచెంసేపు ఆలోచించి, "చూడు. రంగా! నీ మెదడులో ఎక్కడో ఒక ప్లాను ఉందన్నావు. నన్ను ఈగలు తోలమంటావు. లలితమీద వాల నంటావు. రెండు రౌండ్సుకే నీ మెదడుకి రక్త ప్రసారం ఎక్కువై పోయిందా?" అని అడిగాడు రవి.

"లేదురా, బ్రదర్! నీ మెదడంతా లలిత నిండిపోయి బూజు పటింది."

"పోనీ, క్లియర్‌గా చెప్పు."

"సింపుల్. క్లాసికల్."

"చెప్పు."

"సిం—అదే. ఒక సాయంత్రం లలిత బీచ్ నించి వస్తుంటే ఇద్దరామెని అడ్డగించా రనుకో."

"ఎందుకు?"

"ఎందుకేనా కావచ్చును. ఆమె బాగ్ కోసం, ఆమె చేతి గాజులకోసం, మెడలోని చెయిన్‌కోసం."

"అలాగ జరగడానికి వీల్లేదు. లలిత మీద—"

"ఈగ వాలదురా, బాబూ."

"ఎవడూ చెయ్యి వెయ్యడానికి వీల్లేదు."

"వెయ్యద్రాః ముందే చెబుదాము."

"ఎవరికిః ఏమనిః"

"ఆమెని ఎటాక్ చేసేవాళ్ళకి. ఆమె మీద చెయ్యి వెయ్యద్దని."

"ఎలాగః వాళ్ళెవరో...."

ఉస్సుమని నిట్టూర్చాడు రంగా.

మరో డ్రింక్ తీసుకుని, అంతా విడమరిచి చెప్పాడు. అంతా విని, "ఇదంతా నాకేదో అయోమయంగా ఉందిరా!" అన్నాడు నీరసంగా.

"అయం మయం ఏమీ లేదు, రవీః అలాటి భయానక పరిస్థితులు—ఫియర్‌ఫుల్ సర్కమ్‌స్టన్సస్—లో నువ్వు ఆమెని రక్షిస్తే ఆమె నీది. తన్, మన్, ధన్ అన్నీ నీవి."

"ష్యూర్ః"

"పక్కా."

"కానీ అయితే, ఏర్పాట్లు నువ్వు చేస్తావాః"

"లేకపోతేః అన్నీ నాకొదిలేయి. నీకు టైమ్, డేట్, ప్లేస్ అన్నీ చెపుతాను."

"ఓ కే."

* * * *

సాయంత్రం రాత్రిని పిలిచే వేళ.

చంద్రుడు ఇప్పుడే రాని తిథి.

సముద్రతీరం.

అక్కడికి వచ్చేవాళ్ళు చాలా తక్కువ. వాళ్ళూ కార్లలో వచ్చి వెళ్ళిపోతారు, వెలుతురుండగానే. ఈ రోజూ అందరూ వెళ్ళిపోయారు.

రవి వాచీ చూశాడు. ఇంకా ఏడు కాలేదు.

రోడ్డు పక్కను చెట్ల కింద నిలబడ్డ రవి బీచ్ వేపు మరో మారు చూశాడు.

హఠాత్తుగా అతని హృదయం స్పందించడం మానేసింది.

ఎందుకంటే, లలిత వస్తూంది.

కాని, రావలసిన ఇద్దరూ రాలేదు.

ఆమె పది నిమిషాలు బిఫోర్ టైమ్.

అతని మెదడు పని చెయ్యలేదు.

మొదటి నుంచీ తనకి భయంగానే ఉంది ఇలాగ జరుగుతుందని. లేకపోతే వాళ్లెవరో స్టంటు వాళ్లట. వాళ్ళని నమ్ముకోవడం ఏమిటి?

ఆమె ఇరవై గజాల అవతల ఉంది.

అతనికి ఆ చెట్లలో దాగిఉండి ఆమెకి కనిపించకుండా ఉండిపోవడమో, లేక బయటికి వచ్చి ఏదోచెయ్యడమో—ఏం చెయ్యాలో తెలియడం లేదు.

హఠాత్తుగా అమె రోడ్డు మధ్య ఆగిపోయింది.

ఆమెని ఇద్దరు మనుషులు అడ్డుకున్నారు.

ఒకడు ఆమె బాగ్ లాక్కుంటున్నాడు.

మరొకడు—వాడు ఆమె మెడమీద చెయ్యివేశాడు.

రవికి ప్రచండమైన కోపం వచ్చేసింది.

ఒక్కసారి గెంతి వాళ్లిద్దరి మీదా పడ్డాడు.

దెబ్బలు.

గుద్దులు.

రవి వేద్దామనుకున్నవన్నీ అతని మీదనే వర్షిస్తున్నాయి. వాళ్ళ చేతిలో లాఠీలు ఉన్నాయి—దొంగ వెధవలు. ఆయుధాలు ఏమీ తేమని వాగ్దానం చేశారట రంగాకి.

రెండు నిమిషాల్లో కావలసినన్ని దెబ్బలు తిన్నాడు రవి. ఎడమ చెయ్యీ, కాలూ విపరీతంగా నొప్పి. ముక్కు మండుతూంది.

అందులో రక్తం తడిగా, వెచ్చగా చిట్లిన పెదాల మీదికి జారు తూంది.

వీళ్ల....మనిషికి వందరూపాయలు తీసుకున్న వీళ్లు....తనని దొంగ దెబ్బలు కాకుండా నిజం దెబ్బలు కొట్టేస్తున్నారు.

రవిని పక్కకి లాగేశారు. అతనికి తెలివి తప్పలేదు.

వాళ్లు మళ్ళీ ఆమె మీదికి....

రవి లేవబోయాడు.

ఏ ఎముకకి ఆ ఎముక విరిగి, లోపలినించి చర్మానికి గుచ్చు కొంటూ న్నట్టు ఉంది. అతను కదలలేక పోయాడు.

కాని, లలిత—

ఆమె చేతిలో ఏదో ఉంది.

ఒకడు గాలిలోకి లేచి క్రిందని పడ్డాడు. రెండోవాడు కాళ్ళ మోచిప్పలు చేతుల్లో దాచుకుని గిర్రున తిరుగుతున్నాడు. వాడి చేతుల్లో నించి లలిత బాగ్ క్రింద పడిపోయింది.

వాళ్లిద్దరూ డాన్స్ చేస్తూన్నట్టు తిరుగుతున్నారు.

మరో నిమిషంలో ఇద్దరూ, కుంటు కుంటూ, చెట్ల మధ్యకి చీకటి తెరలలోకి పరుగెట్టి వెళ్లిపోయారు.

లలిత అతని దగ్గరకి వచ్చి అతని నుదుటి మీద చెయ్యివేసి, "అర్ యూ హర్ట్?" అంది, చాలా ఓదార్పుగా.

రవి తల ఊపే ప్రయత్నం చేశాడు.

అంతే.

అతను స్పృహ తప్పాడు.

* * * *

తెలివి వచ్చేసరికి రవికి రంగా కనిపించాడు.

కొన్ని క్షణాలు అతని కేమీ తెలియలేదు. అంతా మత్తుగా ఉంది.

"పారిపొయ్యారు, బ్రదర్. వాళ్లు మరోచోట కాపలా వేశారట."

అర్థం కాలేదు రవికి.

"పాపం! రెండు రిబ్స్సు, చెయ్యి, కాలూ ప్రాక్చర్సు. ఒరే, రవీ! నన్ను క్షమించరా!" అన్నాడు రంగా.

కొంచెం తెలివి వచ్చింది రవికి.

"అలాగే అనరా!" అన్నాడు రంగా, ఆవేదనతో.

"అలాగే" అన్నాడు రవి అస్పష్టంగా. అతను మళ్ళీ నిద్ర లాటి మత్తులోకి జారి పోయాడు. రంగా వెళ్లిపోయాడు.

* * * *

రవి హాస్పిటల్ వదిలి వెళ్లేందుకు మూడునెలలు పట్టింది.

అతను తన ఇంటికి వచ్చిన మరునాడు బ్రిగేడియర్‌గారూ, లలితా వచ్చారు.

"నేనే రావలసింది!" అన్నాడు రవి.

"నాన్సెంస్! ఎలా అయితేనేం?" అన్నారు బ్రిగేడియర్.

"ఎలా అయితేనేం! వాడు ప్రాణాలతో ఇంటికి వచ్చాడు" అన్నాడు వాసుదేవరావు, కొడుక్కి తగిలిన దెబ్బలు తలుచుకుని.

"పాపం! ఆదొంగలు పారిపోయినా, నాకు ధైర్యంచెప్పారు. ఆ సమయానికి మీరు లేకపోతే ఏమైపోదును!" అంది, ఎంతో సహజంగా, లలిత.

"అదేం కాదు. లలిత నా ప్రాణం రక్షించింది" అన్నాడు రవి. రొమాన్స్ అతనిలోంచి మాయమై పోయింది. ఆ నాటి నుంచీ ఆమెని చూస్తే మనసు గిజగిజలాడినా, ఇంక ప్రేమ సంగతి అతను ఎత్తదలుచుకోలేదు.

"అఫ్‌కోర్స్! ఆ చీకట్లో టాక్సీమీద వెళ్లి అంబులెన్స్ తేవడం మరో ఆడపిల్లకి సాహసమే అయినా, లలితకి ఆ పాటి ధైర్యం ఉంది లెండి" అన్నారు బ్రిగేడియర్.

"ఏమైనా మీ అమ్మాయి కదా?" అన్నాడు వాసుదేవరావు.

"అఫ్‌కోర్స్! అయినా, ఇలాటి సమయాల్లో ఆ మాత్రం ధైర్యం లేకపోతే ఎలా? మామూలుగా అయితే, లలిత వట్టి ఆడపిల్లే. పరిస్థితులు బట్టి మనుషులు మారతారు" అని పైప్ వెలిగించారు బ్రిగేడియర్.

"అదేం కాదు, డాడీ! ఆయన వాళ్లిద్దరి మీదా విరుచుకు పడడం చూస్తే నాకూ ధైర్యం వచ్చింది.... అంతే" అంది లలిత. ఆమె జపాన్‌లో తాను అభ్యసించిన విద్యలని గురించి చెప్పదలచు కోలేదు.

"అయినా, మూడు నెలలూ కంటికి రెప్పలాగ ఉండి, రాత్రీ పగలూ వాడిని కనిపెట్టుకున్నావు. నీ ఋణం ఎలా తీర్చుకోవాలో నమ్మా!" అన్నారు వాసుదేవరావు గారు.

"మా ఋణం ఎలాగ తీరుతుందీ! ఆయన అక్కడ లేక పోతే...." గగుర్పుతో కళ్లు మూసుకుంది లలిత.

"టీకి లేద్దామా?" అన్నారు వాసుదేవరావుగారు.

"ష్యూర్. కాని, ఈ ఋణాలూ, తీర్చడాలూ గురించి వింటూంటే నాకో ఐడియా వచ్చింది." అన్నారు బ్రిగేడియర్.

"ఇప్పుడు కాదు, డాడీ!" అంది లలిత, ఆయన కథ చెప్పేస్తారని.

"కథ కాదులే, డార్లింగ్! వాసుదేవరావుగారూ! నాకో మంచి ఐడియా వచ్చిందండీ!" అన్నారు.

చిరునవ్వుతో, "నాకూ వచ్చిందండీ" అన్నాడు వాసుదేవ రావు.

"గుడ్! మరి...."

"దానికేం? శుభస్య శీఘ్రం!"

ఇద్దరూ కరచాలనం చేశారు.

"ఏమిటి, డాడీ?" అంది లలిత.

"సింపుల్ మేటర్—నీకూ, రవికీ పెళ్లి చేసేస్తే బాకీలు ఎక్కడివక్కడ తీరిపోతాయి. అన్నట్టు, నీ కిష్టమేనా?" అన్నారు బ్రిగేడియర్ నవ్వుతూ.

"మీ మాట కాదనడం అలవాటు లేదు, నాన్నా!" అంది లలిత. వెంటనే సిగ్గుపడి పోయింది.

"ఏం రవీ?" అన్నారు వాసుదేవరావూ, బ్రిగేడియరూ ఒక్క సారిగా.

రవి ఏదో చెప్పబోతూన్నా, అతని గొంతుక పెగల్లేదు. అతని కెన్నో మాటలు చెప్పాలని ఉంది. లలిత అంటే తనకి చాలా గౌరవం అనీ, ఆమెకి తాను తగననీ.... అలాటివి.

కాని, అతను మాట్లాడలేక పోయాడు.

వాసుదేవరావు నవ్వుతూ—"ఈ రోజుల్లో ఆడపిల్లలే నయం లెండి!" అన్నారు.

"అవునండీ! ఎక్కడో ఎక్సెప్షన్స్ ఉంటారు—మా లలితా లాగ" అన్నారు బ్రిగేడియర్.

టీ తాగి లలిత, బ్రిగేడియర్ ఇంటికి వెళ్లిపోయారు.

రవి తిన్నగా రంగా దగ్గరికి వెళ్ళాడు. వేరే ఉపోద్ఘాతం లేకుండానే—"కొంప మునిగిందిరా! నువ్వూ నీ పానూ కలిపి నా కొంప ముంచారు!" అంటూ తనకి వచ్చిన ప్రమాదాన్ని చెప్పాడు.

"అరె! కంగ్రాట్స్!" అన్నాడు రంగా.

"నీ తలకాయ!" అని చికాకుపడాడు రవి.

"వండర్‌ఫుల్! చివరి కంతా నే ననుకున్నట్టే జరిగిందన్న మాట—చూశావా!" అన్నాడు రంగా, ఆనందంగా.

"ఏమిటీ?"

"చతుర్విధ ఉపాయాలు! పాకేజ్ డీల్! నా పాన్ సక్సెస్! ఈ శుభ సమయంలో నీకు డ్రింక్ తెస్తాను."

"వదురా, బాబూ! లలిత ఏంటీ డ్రింకీ".

"గాడ్!"

"నీ బుర్ర ఉపయోగించు."

"దేనికి?"

"ఈ గండం గడవడానికి...."

రంగా కొన్ని నిమిషాలు ఆలోచించి, "బ్రదర్! సామ దాన భేద దండా లేవీ పనికొచ్చే పరిస్థితి కా దిది. అయిదో ఉపాయం ఒక్కటే శరణం" అన్నాడు గంభీరంగా.

"ఏమిటి?" అని అడిగాడు రవి ఆశగా.

"జాయిన్ ది ఎనిమీ" అన్నాడు రంగా, అక్కడి నించి పారిపోతూ.